

РЕШЕНИЕ

№ 4900

гр. София, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 27.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2960** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Ж. И. Б. ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния му представител от адвокатско дружество „Ш. и Я.“, срещу Заповед № ЧР-СП-82/10.03.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ /УС на АПИ/, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя като държавен служител – Директор на Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 вр. чл. 108 Закона за държавния служител /ЗДСл/.

В подадената жалба до АССГ са изложени съображения, че издадената заповед за прекратяване на служебното правоотношение е неправилна и незаконосъобразна, поради това, че не е мотивирана-в нея е посочено единствено правното основание от ЗДСл. На второ място се сочи, че Ж. Б. действително е придобил право на пенсия, но на основание чл. 68б от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, докато нормата на чл.106 ал.1 т.6 ЗДСл има предвид право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, вкл. и в намален размер по чл. 68а КСО, но не и по чл. 69б КСО, като се сочи практика на АС Кърджали, в която съдът се е мотивирал с ненавършената възраст за пенсиониране по общия ред по чл. 68 КСО към датата на издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение по чл.106 ал.1 т.5 ЗДСл. Не на последно място в жалбата се излагат аргументи за това, че служебното правоотношение може да бъде прекратено на основание чл.106 ал.1 т.6 ЗДСл след като държавният служител

е упражнил правото си на пенсия, а в случая, когато жалбоподателят Ж. Б. е упражнил правото си на пенсия по чл. 69б ал.1 КСО, той вече е бил държавен служител. В заключение се сочи, че три пъти са прекратени служебни правоотношения с Ж. Б. и това е явна злоупотреба с власт. Иска се от съда да отмени оспорената заповед. Претендират се направените разноски, включително и заплатения адвокатски хонорар. В представените по делото писмени бележки подробно се развиват изложените в жалбата доводи, като се оспорват твърденията на ответника.

Ответникът – Председателят на УС на АПИ, чрез процесуалния си представител юриконсулт К., изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, като твърди, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с приложимия материален закон. В съдебно заседание и в представените писмени бележки се оспорват твърденията на жалбоподателя за липса на мотиви в заповедта, доколкото ЗДСл не изисква мотивиране от органа по назначаване защо е избрал да прекрати служебното правоотношение с един служител пред друг. В писмените бележки се сочи, че жалбоподателят действително е упражнил правото си на пенсия по реда на чл.69б ал.1 КСО, видно от приложеното по делото розпаржедане на Териториално поделение на НОИ-К. и тази норма е специална, създаваща привелигиран режим на посочените в нея лица, но отново става въпрос за пенсия за осигурителен стаж и възраст и хипотезата попада в приложното поле на чл.10б ал.1 т.6 от ЗДСл. В тази връзка, според ответника, органът по назначаването при издаване на процесната заповед е изпълнил фактическия състав на чл.10б ал.1 т.6 ЗДСл, доколкото по делото е представено копие на трудовата книжка на Б., видно от която той е работил по трудово правоотношение в периода 01.10.2022 до 10.03.2023, а служебното му правоотношение с АПИ възниква със заповед от 10.03.2023г. Твърди, че не е налице дискриминация спрямо Б. съгласно Закона за защита от дискриминация и прекратяването по чл.10б ал.1 т.6 ЗДСЛ е в дискреционната власт на органа по назначаването. Оспорва размера на адвокатското възнаграждение като прекомерно и претендира юриконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не взема становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че жалбоподателят Ж. Б. е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.69б ал.1 КСО, като пенсията следва да се изплаща от датата на подаденото заявение-05.10.2018г, видно от Разпореждане от 31.10.2018г. на Ръководителя на Териториално поделение на НОИ [населено място]. /стр.23/

Преди придобиването на право на пенсия Ж. Б. е работил като държавен служител на длъжност директор на дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол при Агенция „Пътна инфраструктура“ /видно от приложената по делото заповед №ЧР-СП-11/01.02.2016г. на Председателя на УС на АПИ, както и служебна книжка/.

За периода от 01.10.2022 до 10.03.2023г. Ж. Б. е работил по трудов договор в „Пътни строежи“ ЕООД като ръководител проект, видно от приложената по делото трудова книжка /копие-л.35/.

Със заповед №ЧР-СП-81/10.03.2023г. на Председателя на УС на АПИ Ж. Б. е възстановен като държавен служител на длъжност директор на дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, считано от 10.03.2023г. /л.24/

Със заповед №ЧР-СП-82/10.03.2023г. на Председателя на УС на АПИ е прекратено служебното правоотношение на Ж. И. Б. на основание чл.106 ал.1 т.6 ЗДСл, като е посочено, че служебното правоотношение е възникнало след като държавният служител е придобил и упражнил парвото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. /л.25/ В оспорваната заповед е посочено дължимото обезщетение, като същата е връчена лично срещу подпис на държавния служител на 10.03.2023г.

При така установените факти, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на обжалване административен акт, поради което съдът намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт не само на посочените от жалбоподателя основания, а на всички основания по чл. 146 АПК като преценява дали е издаден от компетентен орган, спазена ли е установената форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган съгласно чл. 11, ал. 1 от Правилник за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция "Пътна инфраструктура".

Заповедта отговаря на посочените в чл. 108 от ЗДСл особени изисквания за форма и съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение – подписана е от органа по назначаването и съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Съдът не споделя направените възражения от страна на жалбоподателя, че е налице нарушение при издаване на заповедта, тъй като в нея не са изложени мотиви. Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл не се съдържа изискване за излагане на мотиви при прекратяване на служебното правоотношение. Видно от специалния закон, законодателят е уредил в цитираната разпоредба материалноправните предпоставки за упражняване на едностранното право на органа да прекрати служебното правоотношение. По силата на тази норма издателят на заповедта е длъжен да постанови акта си, като посочи правното основание за прекратяване на правоотношението, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Тези изисквания са спазени, видно от съдържанието на оспорения акт. Правилото на чл. 108, ал. 1 ЗДСл дерогира общата разпоредба на чл. 59 АПК относно реквизитите на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

Не се констатираха и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Неспазването на срока на предизвестие е компенсирано със заплащане на дължимото се по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл обезщетение.

С оглед навадените в жалбата доводи, спорът е правен и се свежда до това – налице ли са предпоставките за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, с оглед факта, че оспорващият е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл. 69б от КСО.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, предвижда, че органът по назначаване

може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО.

Следователно, предпоставка за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, е възникнало и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което обхваща и частния случай на пенсиониране по чл. 69б от КСО. Това е така, тъй като нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл обхваща и частния случай на пенсиониране по чл. 69б от КСО, която норма създава привилегия за правоимащите лица, с оглед спецификата на работата им. С нормата на чл. 69б от ЗДСл е дадено право на придобиване право на пенсия от лицата, работещи при условията на първа и втора категория труд, като е създаден облекчен ред, при който не се изисква навършването на възрастта по чл. 68 от КСО, но посоченото не означава придобиване на различен вид пенсия от пенсията за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО, а само установява привилегирован състав за нейното придобиване по отношение на определени категории лимитативно изброени служители. В този смисъл нормата на чл. 69б КСО е привилегироваща за визираните в същата лица, като държи сметка за спецификата на работата им, с оглед което им дава право на пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, само на основание установяване на отработено време на посочените длъжности. Тя предписва облекчен ред и условия за адресатите си, които получават по този ред право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да се изисква навършването на посочената възраст по чл. 68 от КСО. Този извод следва и от систематичното място на нормата на чл. 69б от КСО в раздел "Пенсии за осигурителен стаж и възраст". Нормата на чл. 69б от КСО не регламентира различен вид пенсия от пенсията за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО, а само установява привилегирован състав за нейното придобиване по отношение на определени категории лимитивно изброени служители. Ето защо, в хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл на придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се включва и придобитото право на пенсия в условията на чл. 69б от КСО.

В настоящия случай не е спорно и се установява от писмените доказателства, че възникналото право на пенсия по чл. 69б от КСО е упражнено с начална дата 05.10.2018г., видно от Разпореждане от 31.10.2018г. на Ръководителя на Териториално поделение на НОИ [населено място]-05.10.2018г.

Със заповед №ЧР-СП-81/10.03.2023г. на Председателя на УС на АПИ Ж. Б. е възстановен като държавен служител на длъжност директор на дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, считано от 10.03.2023г., като преди това за периода от 01.10.2022 до 10.03.2023г. Ж. Б. е работил по трудов договор в „Пътни строежи“ ЕООД като ръководител проект, видно от приложената по делото трудова книжка /копие-л.35/. В този смисъл не се споделят възраженията на жалбоподателя относно възникването на правото на пенсия и служебното правоотношение. Същественото в случая е, че непосредствено преди датата на 10.03.2023, когато е възстановен на работа, жалбоподателят е работил по трудово правоотношение и със заповед №ЧР-СП-81/10.03.2023г. на Председателя на УС на АПИ Ж. Б. е възстановен като държавен служител на длъжност директор на дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“, считано от 10.03.2023г, след като е придобил право съгласно посоченото горе Разпореждане от 31.10.2018г.

Служебното му правоотношение е прекратено със заповед №ЧР-СП-82/10.03.2023г. на Председателя на УС на АПИ на основание чл.106 ал.1 т.6 ЗДСл, като е посочено, че служебното правоотношение е възникнало след като държавният служител е придобил и упражнил парвото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Фактическият състав на нормата, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия, изисква придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и упражняване на това право да са налични едновременно преди възникване на служебното правоотношение. В настоящия случая жалбоподателят получава лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с начална дата 05.10.2018 г.

Следователно, процесното прекратено служебно правоотношение е възникнало след като служителят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. По това правоотношение жалбоподателят, видно от представената преписка, е упражнявал в пълен обем своите права, както и е престираал труд. Ирелевантна е възрастта на държавния служител към момента на оспореното прекратяване на служебното правоотношение, в това число и дали е достигната възрастта за пенсиониране по общия ред по чл. 68 от КСО. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВАС по сходни казуси - например решение по адм. дело № 1315/2019 г., решение по адм. дело № 2769/18 г. петчленен състав и др. Настоящият съдебен състав намира посочената от жалбоподателя практика за несъотносима, тъй като същата се отнася за прекратяване на служебното правоотношние на основание чл.106 ал.1 т.5 ЗДСл, където практиката е безспорна, че се изисква навършване на възрастта по чл. 68 КСО. В случая обаче става въпрос за приложение на чл.106 ал.1 т.6 ЗДС, която норма включва и придобито право на пенсия по реда на чл. 69б КСО, за който съдебната практика е категорична, че нормата е специална, тъй като създава привилегирован режим за посочените в нея лица, но отново става дума за пенсия за осигурителен стаж и възраст, съответно хипотезата попада в приложното поле на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. В този смисъл ирелевантна е възрастта на държавния служител към момента на оспореното прекратяване на служебното правоотношение, в това число и дали е достигната възрастта за пенсиониране по общия ред по чл. 68 от КСО. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВАС по сходни казуси.

Цитираната разпоредба на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл дава право на органа по назначаването да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало, след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия. В този смисъл не са основателни оплакванията на касационния жалбоподател, че актът е издаден при липсата на кумулативните предпоставки на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл – определен осигурителен стаж и достигната възраст.

Предвид така установеното съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл – служебното правоотношение, което е прекратено с процесната заповед, е възникнало след като жалбоподателят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Оспорената заповед е съобразена и с целта на закона, която дава възможност на органа по назначаването едностранно с предизвестие да прекрати служебното правоотношение. Изцяло на органа е преценката дали да се възползва от възможността за едностранно прекратяване на служебното

правоотношение при наличието на условията за това. В тази връзка са ирелевантни възраженията от страна на жалбоподателя за проявена дискриминация спрямо него.

По изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна, поради което и жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

В настоящото производство е направено своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника. Съдът намира искането за основателно по чл. 143, ал. 3 от АПК, предвид изхода на спора за тази съдебна инстанция, пред която ответникът е бил представляван от юрисконсулт, и определя размера му, на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, на 100 лв. за настоящото производство.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. И. Б. ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния му представител от адвокатско дружество „Ш. и Я.“, срещу Заповед № ЧР-СП-82/10.03.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ /УС на АПИ/, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя като държавен служител – Директор на Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 вр. чл. 108 Закона за държавния служител /ЗДСл/.

ОСЪЖДА Ж. И. Б. ЕГН [ЕГН] да заплати на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ съвет сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: